

**The Holy Spirit, Duncan Heaster. Lithuanian edition. Carelinks,
PO Box 152 Menai NSW 2234 AUSTRALIA www.carelinks.net email:
dh@heaster.org**

Šventoji Dvasia

Žydų kalbos žodis, verčiamas kaip „dvasia“, Senojo Testamento kontekste reiškia „kvėpavimą“ arba „galia“; todėl Dievo dvasia reiškia Jo „kvėpavimą“, pačią Dievo esmę, atspindinčią Jo mintis. Tai nėra nuo Dievo atskirta būtybė. Pagrindinis Biblijos mokymas yra tai, kad žmogaus mąstymo būdas atsispindi jo veiksmuose (Išm 23:7; Mt 12:34). Vien tik nedidelis mūsų minčių stebėjimas gali įrodyti, kad mes pagalvojame apie ką nors ir tuomet taip ir pasielgiame. Panašiai ir Dievas: mąsto, o vėliau veikia: „Ką sumaniau, tas ir bus, ką nusprendžiau, tas ir įvyks“ (Iz 46:10). Daugelis Šventojo Rašto ištraukų sutapatina Dievo dvasią su Jo galia. Siekiant sukurti žemę, „...vėjas iš Dievo dvelkė viršum vandenų. Tuomet Dievas tarė: tebūna šviesa! Ir šviesa pasirodė“ (Pr 1:2,3). Dievo dvasia buvo ta galia, kurios dėka, visi daiktai, pavyzdžiui, šviesa, atsirado. Mt 12:28 ir Lk 11:20 palyginimas parodo, kad „Dievo pirštas“ ir „Dievo dvasia“ yra vienas ir tas pats – veikiantis Dievas yra Jo dvasia. „VIEŠPATIES žodžiu buvo padaryti dangūs ir jo burnos alsavimu visos jų galybės“ (Ps 33:6). Dievo dvasia dar gali būti apibūdinama ir kaip Jo kvėpavimas, Jo žodis, Jo pirštas, Jo ranka. Tai yra Jo galia, kuria Jis visa pasiekia. Dvasia, duota mums, o taip pat ir visa kūryba – yra visa, kas palaiko mūsų gyvenimą. Mums duotas „gyvybės alsavimas“, esantis mumyse (Pr 7:22), nuo pat gimimo duotas mums Dievo (Ps 104:30; Pr 2:7). Dievas yra visa kuriančioji galia, o Jo dvasios (Ps 139:2,7,9,10). Tikrojo Dievo ir Jo tikro buvimo visur aplink mus supratimas, gali visiškai pakeisti mūsų požiūrį į gyvenimą. Esame apsupti nuolat išmintingai veikiančios dvasios, kuri jungia mus su Dievu.

Šventosios Dvasios dovanos

Įvairiais laikotarpiais Jo sandoriuose su žmogumi, Dievas leido žmogui naudotis Jo galia (Šventąja Dvasia). Tačiau, tai niekuomet neįgijo „neužpildyto čekio“ formos, kuri leistų jiems elgtis kaip jie nori, bet Šventoji Dvasia visada būdavo panaudojama ypatingam tikslui. Kuomet šis tikslas būdavo pasiekiamas, Šventoji Dvasia išnykdavo. Mums būtina nuolat atminti, kad Dievo dvasia veikia taip, kad būtų pasiekti tikslai, esantys Jo mintyse. Šventosios Dvasios dovana visada yra dovanojama tam, kad konkrečiu laiku atsitiktų konkretūs dalykai. Štai pavyzdys: ankstyvojoje Izraelio istorijoje izraeliečiams buvo nurodyta pasiūti drabužius, kuriais bus vilkima žengiant prie altoriaus; buvo pateiktos išsamios instrukcijos kaip atlikti kiekvieną veiksmą, kuris yra būtinas Dievui pagarbinti. Kad tai būtų įgyvendinta, Dievas siuntė savo dvasią tam tikriems žmonėms. Jiems buvo „suteikta išmonė, kad jie pasiūtų Aaronui drabužius...“ ir pan. (Iš 28:3).

Dovanų suteikimo priežastys Pirmajame amžiuje

Atmindami pagrindinius principus, nusakančius Dievo dvasios dovanas, su kuriais jau esame susipažinę, pažvelkime į Naujojo Testamento pasakojimus apie dvasios dovanas, kurios buvo suteiktos ankstyvajai bažnyčiai. Paskutinis Kristaus nurodymas apaštalams – keliauti po pasaulį, skelbiant Evangeliją (Mk 16:15,16). Jie taip ir darė, o jų mokymo pagrindinė tema buvo Kristaus mirtis ir prisikėlimas. Bet atminkime, kad tuomet dar nebuvo Naujojo Testamento, koks yra dabar. Kai jie stovėdavo turgaus

aikštėje arba sinagogoje ir pasakodavo apie Jėzų iš Nazareto, jų istorija galėjo skambėti keistai – dailidė iš Izraelio, kuris buvo tobulas, kuris mirė ir buvo prikeltas būtent taip kaip Senajame Testamente išpranašauta, ir kuris dabar kviečia visus priimti krikštą bei sekti jo pavyzdžiu. Mūsų dienomis, siekdami įrodyti, kad mūsų turimos žinios yra paties Dievo įkvėptos, mes remiamės Naujojo Testamento liudijimu apie Kristaus darbus; bet tais laikais, kol visa tai dar nebuvo užrašyta, Dievas savo tikintiesiems siuntė Šventąją Dvasią tam, kad būtų galima įrodyti ir pabrėžti, jog visa, ką jie skelbė, buvo tiesa. Pasaulio požiūriu, tai buvo savitas motyvas pasinaudoti Šventosios Dvasios teikiamomis dovanomis. Naujojo Testamento nebuvimas apsunkino naujų maldininkų augimą jų tikėjime. Kaip visada, priežastys Šventosios Dvasios dovanų suteikimui, tapo labai paprastos: „Kildamas aukštin (į dangų), jis (Jėzus)... davė žmonėms dovanų (dvasią)... paskyrė vienus apaštalais, kitus pranašais, evangelistais, ganytojais ir mokytojais, kad padarytų šventuosius tinkamus tarnystės darbui, Kristaus kūno ugdymui“ (Ef 4:8,12). Todėl Paulius rašė tikintiesiems Romoje: „Aš trokštu jus pamatyti, kad galėčiau perduoti šiek tiek dvasinių dovanų jums sustiprinti“ (Rom 1:11). Besirūpinant tuo, kad šios dovanos būtų panaudotos Šventojo Rašto mokymų įgyvendinimui, skaitome: „Dievas prisideda prie jų liudijimo ženklais ir stebuklais, visokiais galybės darbais ir Šventosios Dvasios dovanomis, paskirstytomis jo valia“ (Žyd 2:4). „Tai pamatęs prokonsulas įtikėjo, neatsistebėdamas Viešpaties mokymu“ (Apd 13:12). Visa tai galima apibendrinti komentuojant apaštalų paklusnumą nurodymui pamokslauti: „O jie iškelia vė visur skelbė žodį, Viešpačiui drauge veikiant ir jų žodžius patvirtinant ženklais, kurie juos lydėjo“ (Mk 16:20).

Dovanų atėmimas

Nuostabios Dievo dvasios dovanos bus tikinčiųjų naudojamos vėl, siekiant pakeisti šį pasaulį Dievo Karalyste, po Kristaus sugrįžimo. Todėl šios dovanos yra vadinamos: „būsimojo amžiaus galybe“ (Žyd 6:4,5); o J1 2:26-29 aprašo didžiąją dvasios dovanų liūtį po Izraelio atgailos. Tas faktas, kad šios dovanos bus suteiktos tikintiesiems po Kristaus sugrįžimo įrodo, kad jos nėra suteiktos jau dabar. Bet kuriam krikščioniui, gyvenančiam atmerktomis akimis į Šventąjį Raštą ir į pasaulyje vykstančius įvykius, Viešpaties sugrįžimas gali įvykti jau greitai. Iš visų Biblijos pasakojimų apie dovanų panaudojimą yra aišku, kad jos buvo suteikiamos tam tikru laiku, tam tikriems tikslams ir buvo Dievo atimamos, kuomet Jo tikslas būdavo pasiekiamas: „Išnyks pranašystės, paliaus kalbos... kai ateis metas tobulumui“ (1 Kor 13: 8-10). Kaip skelbia Biblijos Geroji Naujiena, dovanos yra laikinos. Ef 4:8-14 padeda mums tai suprasti. Ši ištrauka paaiškina, kad šios dovanos pirmajame amžiuje buvo suteiktos tam, kad žmonės tobulėtų, taptų brandesniais. Tokio triukšmo kėlimas dėl dvasinių dovanų igijimo nėra dvasinės brandos ženklas. Pažanga, kurią turi pasiekti kiekvienas šių žodžių skaitytojas, tai gilesnis Dievo žodžio suvokimas, vedantis į didesnę džiugesį dėl visiško Dievo atvirumo ir atsakymo jam savo paklusnumu. 2 Tim 3:16,17 moko mus, kad atsakas „į visus nurodymus“ įgalina Dievo žmones būti tobulais ir brandžiais. Taigi, kadangi jau yra Naujasis Testamentas, dovanos, suteiktos pirmajame amžiuje yra nereikalingos. Jos pasiekė savo tikslą, padėdami bažnyčiai tapti „visiškai pasiruošusiai“ (Ef 4:8). Kuomet buvo užbaigta Biblija, bažnyčia iš tikrųjų tapo visiškai pasiruošusi skelbti išganymo žinią.

Dabartiniai reikalavimai dvasiniam augimui

Yra eilė kitų dalykų, kuriuos reikia atlikti siekiant atitikti reikalavimus, kurie pateikiami stebuklingoms dovanoms gauti dabar. Jau buvo pateiktos priežastys kodėl Dievas atsiėmė dovanas, suteiktas anksčiau, o dabartiniai reikalavimai dovanų gavimui, deja, išgyvena konfliktą su tų dovanų prigimtimi, kaip tai aprašoma Naujajame Testamente. Tai, kas daroma dabar skiriasi nuo to, kas vyko ankstyvojoje bažnyčioje. Dabartinėse „kalbose“ tiesiog vėl ir vėl kartojama keletas trumpų balsių, kaip pavyzdžiui, „lala, lala, lala. Jėzus, Jėzus...“. Sintaksiškai tai nepanašu į jokią kalbą, kuomet, rodosi, girdime kaip kažkas kalba užsienio kalba, nes paprastai galima atskirti, jog bendraujama pagal tam tikrą žodžių struktūrą, nors ir neįmanoma tų žodžių suprasti. Kadangi dabartinės kalbos tuo nebepasižymi, todėl jos negali kurti tos bažnyčios, kuri buvo pirmojo amžiaus dovanų tikslu. Keletas penkiasdešimtinių teigė, kad kalbėjimas yra „apsaugos“ ženklas ir todėl šis kalbėjimas turi lydėti kiekvieną tikrą bendravimą. Šis teigimas sukelia rimtą konfliktą ankstyvosios bažnyčios kaip kūno, kuriame šių įvairių dovanų turėjimas yra panašus į atskiras dalis, aprašyme. Ne kiekvienas buvo kojos arba rankos ir todėl ne kiekvienas įgijo bet kurią dovaną, pavyzdžiui, kalbą. 1 Kor 12:17, 27-30 tai aiškiai parodo. Kitas prieštaravimas penkiasdešimtinių atžvilgių yra tas, kad Filipas Samarijoje padėjo atsiversti daugeliui žmonių, tačiau jie negavo dvasinių dovanų; nes po to Petras ir Jonas atėjo pas juos: „išblaškytieji keliaudami skelbė gerąją naujieną... apaštalai dėjo ant jų rankas ir tie gavo Šventąją Dvasią“ (Apd 8:4-18). Gali būti, jog dvasios dovanų gavimas buvo įmanomas tik uždėjus rankas, kas nėra įprasta dabartiniuose reikalavimuose. Todėl Paulius norėjo aplankyti Romiečius tuo tikslu, kad įteiktų jiems Šventosios Dvasios dovanų (Rom 1:11; taip pat Ef 4:12). Iš to seka, kad karta, kuri prarado šią galią, negali toliau naudotis dovanomis, jeigu jos iš tikrųjų įgijamos tik maldininkų dėka, todėl sudėtinga yra suprasti kodėl Paulius atvyko į Romą, siekdamas ten perduoti šias dovanas tikintiesiems. Vienintelis atsakymas galėtų būti: „apaštalai dėjo ant jų rankas ir tie gavo Šventąją Dvasią“